

Ferencz Imre

REKVIEM

*Motto: Nemzetközivé tehető holnapra
minden temető...*

Sokáig a közöny senkiföldje volt az a temető Erdély és Moldova között, erdős, havasi tájon. Többségében magyar honvédek nyugszanak ott, de osztrák, német, orosz, román hősi halottak is keveredtek oda.

Nevek a veszteséglistán, csontok a földben...

Negyedszázada múlt, hogy el-eljártunk oda megemlékezni, mert a rendszerváltás után a szabadság, a demokrácia ezt már lehetővé tette...

A halott katona már nem ellenség, szokták mondani.

Hanem aki megemlékezik róla, az mégiscsak gyanús?!

Amikor először jártam ott, megpillantottam a megyehatárt jelző táblát bedobva a patakmederbe... Ennek üzenetértéke volt!

A szomszédos megye egyre inkább magáénak érezte a helyet, étvágycsinálónak pedig jól jött a megyésítés után, hogy Hargita használatba adta Bákónak a pionírtábort, lemondott róla, mert terhére volt üzemeltetni a távolság, az útviszonyok miatt...

Három évtizeddel a rendszerváltás után most már Dormánfalva (?) elérkezettnek látta az időt, hogy bekebelezze és nemzetközinek nyilváníttassa a katonatemetőt, ahová százötven román hősi halott emlékére ötven betonkeresztet telepítettek, éppenséggel magyar katonák sírhantjaira.

Az avatáskor névsort olvastak, és az élők százötvenszer kiáltottak jelent, holott a halottak általában hallgatnak, csak csontjaikkal igazolják a jelenlétüket... Hantázni, hintázni sírhantokon, kereszteteket meglovagolni, zászlókat lobogtatni, hősködni csak az élők szoktak... Érdekes, hogy a magyarokon kívül eddigelé senkinek sem jutott eszébe itt koszorúzni, holott nyitva volt a kapu, nem volt tabu, bárki megtehetné volna. Akinek volt ott halottja, a kegyeletét leróhatta volna...

Most, miután magyarországi támogatással a csíkszentmártoniak felújították a sírkertet, ez zavart keltett,

